

AVE MARIA

ŠTEV. (No.) 15.

JULY 23th, 1921.

LETO (VOL.) VIII.

"AVE MARIA"

Izhaja vsaka drugo soboto—Published every second Saturday by

FRANCISCAN FATHERS

In the interest of the Order of St. Francis.

1852 West 22nd Place

CHICAGO, ILL.

Naročnina \$3.00 na leto.—Subscription Price \$3.00 per year.

Entered as second-class matter Oct. 20, 1919 at the post office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Acceptance for mailing at the special rate of postage provided for in Section 1103, Act of October 3, 1917, authorized on October 25, 1919.

ALI NE VESTE, NAROČNIKI?

Da, ali ne veste, dragi naročniki, da je Edinost list, katerega se boji vse, kar je nasprotnega vaši veri, vaši ljubljeni katoliški cerkvi, vašim narodnim koristim, vašemu delavskemu napredku.

Morda zmagujete z glavo?

Pa je res tako! Poslušajte!

Poglejte, še mogočna jugoslovanska vlada v Beogradu in v Ljubljani se ga je tako ustrašila, da mu je za nekaj časa prepovedala uhod v Jugoslavijo. Baj gali, ali to lepo spricevalo. Niso se zbalii drugih listov, Edinosti so se pa! Kako smo ponosni!

Da se ga boje naši slovenski protiverski listi, to vidite v lahko vsaki dan po teh listih. Kako se bore proti njemu! Kako ga skušajo uničiti! Ako bi se ga ne bali, ali mislite, da bi se borili proti njemu? Ne! Pustili bi ga pri miru, kakor puste druge katoliške liste.

Ali ne vidite, kako se ga boje vsi, kateri so verski sovražniki? Edino naše listi, pred vsem "Edinost" jim je napoti! Zakaj? Zato ker se ga boe? Že vedo zakaj?

O, ko bi se ga ne bali, bi ga ignorirali in bi se zanj ne zmenili! Vse druge katoliške liste puste pri miru, da še pohvalijo jih od časa do časa. Kaj to pomenja? Kaj mislite?

To, da je samo "Edinost" v resnici list, ki se bori proti prekucskim in škodljivim delavskim in verskim ideam, katere ti može širijo.

* * *

Katere liste napadajo vsi, ki so že na pol od vere odpadli?

Rad bi vprašali gg. slovenske župnike po župnijah? Proti katerim listom delujejo vsi oni, ki nasprotujejo tudi, njim po župnijah? mislimo namreč one švigašvagske katolike, ki so danes z Bogom, jutri pa s hudičem, ki danes Sv. Mihaelu svečko prižigajo, jutri pa hudičku pod njegovimi nogami.

Ali ne zopet samo naše liste? ali ne pred vsem našo "Edinost"? Kaj je bilo lani?

* * *

In vsi navdušeni naši katoliški duhovniki in vsi naši katoliški slovenski može in žene po Ameriki, katere liste najbolj ljubijo? Katere naj bolj podpirajo in katere imajo za najhulje? Vprašajte jih!

Ali ne zopet naše? Ali ne v prvi vrsti zopet "Edinost"?

* * *

Kaj pomenja vse to?

Da je list "Edinost" v resnici pravi slovenski katoliški list, pravi junak in prvo borilec za naše narodne svetinje: vero in narod, za red in mir, za naše delavske koristi.

Kaj sledi dalje iz tega?

1. DA JE DOLŽNOST, SVETA DOLŽNOST VSAKEGA KATOLIŠKEGA SLOVENCA IN SLOVENKE, DA KREPKO PODPIRA TA LIST!

2. Da ga naroča sam!

3. Da ga razširja pri svojih prijateljih!

4. Da mu skuša dobiti kolikor mogoče veliko oglasov!

5. Da mu sporoča redno vsako novico, ki se zgodi v naselbini!

6. Da pošilja denar samo po tem podjetju!

Naročniki Ave Maria! List "Edinost" bode začel z Labor Day izhajati TRIKRAT NA TEDEN, za isto ceno kakor je sedaj.

Pojdimo na delo vsi, da mu do tedaj pridobimo ŠE EN TISOČ več naročnikov!

List "Edinost" skupaj z "Ave Maria" stane samo \$5.00.

Na de'o! Bratje, na delo za se! Za svoje koristi!

Brat! za SE, za SVOJE KORISTI, za SVOJO VERO, za SVOJEGA BOGA, za SVOJ narod delaš, ako deliš za "Edinost"!

Zato krepko na delo!

Severova zdravila vzdržujejo zdravje v družinah.

Beseda ženskam.

Nikar ne tehtajte svojega zdravja z zanemarjenjem tistih nerednosti in oslabelosti, ki povzročajo toliko trpljenja. Dobite od svojega lekarja

Severa's Regulator

(Severa's Regulator). Ta regulator je blazilno delujoča tonika in zdravilo. Priporočljiv je za popravo tistih posebnih oslabelosti in neredov, ki so jim podvržene ženske. Cena \$1.25.

Na prodaj po vseh lekarnah.

W. F. SEVERA CO.
CEDAR RAPIDS, IOWA

ŠTEV. (No.) 15.

JULY 23rd, 1921.

LETO (VOL.) XIII.

Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

Za Evropo \$3.50.

Naročnina za pol leta

za Ameriko \$1.50

List v obrambo sv. vere med amerškimi Slovenci.

Ali je vera res zasebna zadeva?

(Rev. J. C. Smoley.)

Pogostejše, kakor kedaj preje, slišimo sedaj po slovenskih listih trditi: "Vera je zasebna zadeva". S to frazo hočejo ljudstvo, ki je sicer še dobro, pridobiti na svojo stran. Na to frazo naletimo po listih, naletimo na njo na zborovanjih, naletimo na njo po raznih društvih, pa tudi posameznik jo privleče pogosto na dan. Marsikateri sicer dober katoličan se je dal že od te fraze preslepiti in padel v kremplje verskih nasprotnikov. Verjel je frazi "Vera je zasebna zadeva", ker se jako lepo sliši: Misli se: "V družbi, ki ima taka načela, ki-puste vsakemu svoje prepričanje", gotovo ne bo hudo. Pozneje so se mu pa odprle oči in spoznal je, da s frazo "Vera je zasebna zadeva" prikrivajo in zakrivajo edino le brezverstvo. Ko bi očitno priznali: "Mi ne verujemo v Boga, mi ne priznavamo krščanskih in moralnih načel, mi se hočemo boriti

proti krščanstvu do skrajnosti", noben trezno misleč katoličan bi se ne hotel z njimi pajdašiti. Težko bi dobili nasprotniki pristašev, zato so pa prišli na dan s frazo: "Vera je zasebna zadeva".

Toda vprašajmo se: "Ali je vera RES zasebna zadeva?". Je li res, da ima glede vere človek lahko popolnoma svoje nazore? Ne! To je popolnoma napačno. Kaj pa je vera? Vera je priznanje Boga kot našega najvišjega gospoda, priznanje naše odvisnosti od njega. — Bog je vstvaril nebo, zemljo in človeka; vse, kar smo in kar imamo, nimamo od sebe, marveč imamo od Boga. Toraj je Bog naš neomejen gospodar, ki nam daje lahko svoje postave, po katerih se moramo ravnati. Boga priznavati, njemu služiti, je toraj naša dolžnost, katere ne smemo nikakor zanemarjati. Če toraj priznam Boga kot svojega vr-

hovnega gospodarja, ako mu služim, to je, ako izpolnjujem njegove zapovedi, potem imam vero, živim in ravnam po veri. Kateremu človeku pa ni treba priznavati Boga kot svojega vrhovnega gospodarja? Komu ni treba Božjih zapovedi izpolnjevati, Bogu služiti? Kdo more biti brez vere? Samo ta bi mogel biti brez vere, samo ta bi se mogel glede vere ravnati, kakor bi mu bilo ljubo in drago, kdor bi ne bil od Boga vstvarjen, ki ne bi imel vsega, kar je in kar ima, od Boga. Kje pa je tak človek? Kje je človek, ki bi ne bil od Boga vstvarjen, ki se ne bi imel Bogu za vse zahvaliti? Dosedaj tak človek še ni živel na svetu in tudi nikoli živel ne bo. Zato pa mora imeti brez izjeme vsak človek vero, vsak mora priznavati Boga kot svojega vrhovnega gospodarja, vsak mu mora služiti. Nikdo ne more reči: "Glede vere si

mislim in delam, kar hočem", zato je načelno napačna fraza: "Vera je zasebna zadeva".

Ta fraza ima pa lahko še drug pomen: "Vera je dobra v zasebnem življenju, tja spada, toda v javnosti, v javnem življenju nima ničesar opraviti". Tudi taka trditev je napačna. Vera je zadeva, ki se ne tiče samo posameznega človeka, ampak ki se tiče vseh ljudi, družine, občine, države. Živeti v zasebnem življenju po veri, v javnosti pa se ne brigati za njo, to je največje protislovje. Ako mora otrok imeti vero, ako morata imeti vero oče in mati, po tem mora imeti vero tudi družina v splošnosti. Kdor bi nasprotno trdil, bi trdil le: "Otrok je sicer dolžan pokorščino očetu, nikakor pa ne ostala družina". To bi bila gotovo nesmisel. Ako mora posameznik imeti vero, oz. po naukih vere živeti, to je, ako mora posameznik priznavati Boga kot svojega vrhovnega gospodarja, ako mora posameznik izpolnjevati Božje zapovedi, ima občina, ima država popolnoma isto dolžnost. Občina oz. država obstoji iz posameznih članov, iz posameznih meščanov. Kar veže enega samega, to veže gotovo tudi splošnost. Ako mora posameznik imeti vero, imeti jo mora tudi celota, in naj si je to občina ali država. Ako spada vera v zasebno življenje, potem spada gotovo tudi v javno življenje.—Kaj pa bi vi rekli, ko bi kdo trdil: "Posameznika sicer veže postava, on se mora po zakonu ravnati, toda občini, državi se za zakon ni treba brigati; za te zakon ne velja?" Vi bi pričeli dvomiti če je tak človek pri zdravem razumu. Je, vprašam vas, glede vere drugače? Ne, kakor mora posameznik priznavati Boga kot svojega gospodarja, ravno tako ga mora priznavati občina, priznavati ga mora država. Ako spada vera v zasebno življenje, spada toliko bolj v javno!

Iz sestave družine, iz sestave občine, iz sestave države iz posameznih občanov, ki so dolžni vršiti dolžnosti, ki jih jim nalaga vera, sledi, da je vera za občine, za državo po-

treba, neobhodno potrebna. Da mora imeti družina vero, sledi že iz narave, iz namena in cilja družine. To velja za občino in to velja za državo. To velja za človeško družbo sploh. Kako to? Namen človeške družbe je pospeševanje svetne sreče. In kako se godi to? S tem, da varno in zvesto čujemo nad svobodo in varnostjo osebe, življenja, časti, premoženja. Zato skrbi mejsebojna ljubezen in sloga občanov, zato skrbi nepristransko izvrševanje pravičnosti, justice. Je li to mogoče, kjer ni vere? Ne in ne! Le kdor se boji Boga, kdor ga ljubi in časti, le ta, kdor ima vero, bo zvest, pravičen svojemu bližnjemu. To je dejstvo, katero nam spričuje naše vsakdanje občevarje s sobratom.—Kolikor vernejši je človek, toliko vestnejše izpolnjuje svoje družabne in meščanske dolžnosti. Čim bolj preveva človeško družbo vera, čim bolj preveva javnost vera in čim bolj vpliva vera na njo, toliko večja varnost, toliko večji red. Zato pravim še enkrat: Trditev "Z vero v zasebno življenje, v javnosti nima ničesar opraviti", je skrajno napačna.

Trditev: Vera je zasebna zadeva ima pa lahko še en pomen. In sicer, da je glede vere vsak prost, če hoče veruje, če ne pa ne, se lahko oklene te ali one vere, živi po njej ali ne. Ne tajimo, da je glede vsega tega človek naravno prost. Nihče, v kolikor je ona dejanje proste volje mu je ne more izsiliti. Izsiljena vera je nesmisel. Nikakor pa ni res, da bi bil človek glede tega npravo-pravno prost. Npravo-pravno je človek dolžan verovati, dolžan se okleniti edino prave vere in dolžan tudi, po njej uravnati svoje življenje. Od vsega tega bo dal enkrat pred svojim Stvarnikom in Sodnikom strog odgovor.

Ker je pa za vse to vsak osebno odgovoren pred Bogom, bi mi nazadnje ne imeli veliko proti temu, ako bi socialna demokracija v tem pomenu umela svojo programno točko: Vera je zasebna zadeva. Češ mi ne pravimo, da človek ni dolžan verovati, ne pravimo, da je vseeno

kaj veruje, pravimo samo, da je to njegova osebna zadeva, ki leži izven našega programa. Mi imamo gospodarske cilje, mi hočemo z združenimi močmi skrbeti za izboljšanje gmotnega položaja proletarijata. Da, če bi oni tako umeli imenovano frazo glede vere in tudi dejansko tako ravnali, vero docela pri miru pustili, po časopisih, shodih, zasebnih, tajnih, povsod, potem bi se saj z zmernimi socialisti še dalo govoriti.

Ne tajimo, da oni saj mnogi to frazo tudi tako razlagajo. Toda ravno ta trditev ni v njih hinavskih, ustih nič drugega kot ovčja koža pod katero tičijo gladni volkovi tvoje vere, o ljudstvo. Oni so sami vero že zdavnaj vrgli mej staro šaro. Njih veroizpovedanje je brezverstvo. A to jim ni zadosti, oni hočejo, da bi tudi vsi drugi z Bogom obračunali, kakor so sami. Potom tiska in shodov in kakor morejo, se na najpodlejši način norčujejo iz vere in njenih obredov. Avgust Bebel je očitno rekel: "Nebesa prepuščamo vrbcem". In kolikokrat so socialni, demokratje odkrito priznali: "Socialna demokracija je sovražnica vere in skuša z vsemi sredstvi, izbiti vero ljudem iz glave". Kdor njih trditvam, da spočtujejo versko prepričanje vsakogar, še veruje, kdor še vedno misli, vsaj ne mislijo tako hudo, se jako moti. Kdor še kaj drži na svojo vero, se s takimi ljudmi ne bo družil, kajti oni so zapriseženi sovražniki vsake vere.

Taki brezverski nauki so pa skrajno škodljivi. Naj bi bila vera v njih smislu zasebna zadeva, pa so vrata vsakej hudobiji na stežaj odprta, ker človek brez vere je slabši kot žival, je živ vrag. Voltaire sam je rekel: "Ko bi bogotajci vladali svet, potem bi bilo to ravno toliko, kakor da bi bili pod neposredno oblastjo peklenjskih duhov". Kakor hitro preneha človek priznavati Boga, preneha biti človek, podoben je živali, je poljubno orodje napuha in strastij. Ako ni človek več vezan na božjo avtoriteto, ako se je otre-sel Božjih zapovedi, z eno besedo:

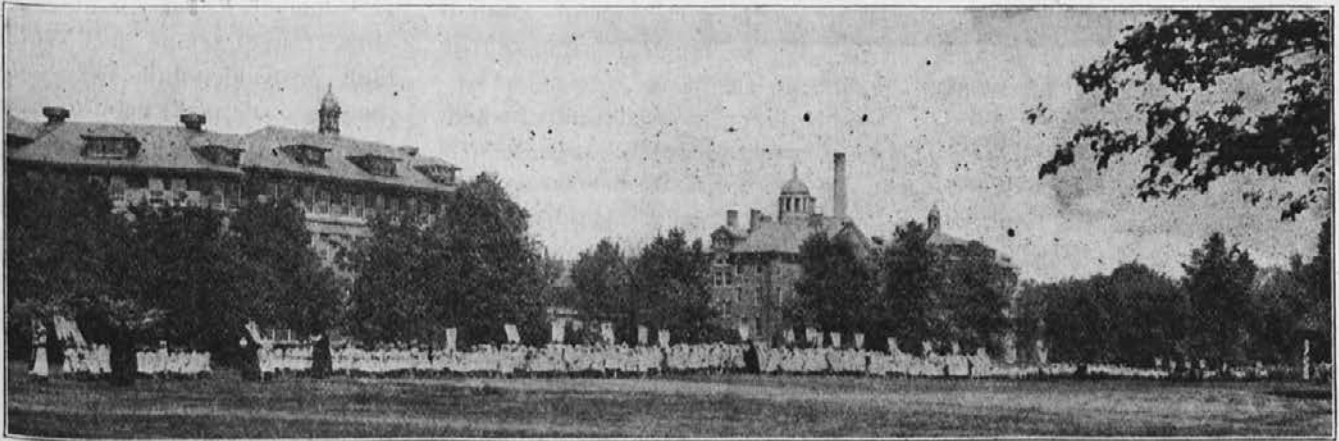
Če človek nima več vere, potem lahko dela, kar mu drago, vsaka hudo-
bija mu je dovoljena, ker potem po-
stane sila, moč pravica. Mesto Bož-
jih zapovedi velja takim brezvercem
samo ena zapoved: "Delaj, kar ho-
češ, samo pazi, da te ne vjamejo!"

In kake posledice bi imelo to v
družinskem, v družabnem življenju?
Si bodo li zakonski ostali zvesti?
Bodo splnjevali svoje stanovske
dolžnosti? Kaj bo iz njihovih o-
trok? Brezverski stariši — in ta-
koj imamo vso bedo nesrečnega dru-
žinskega življenja; brezverski sta-

riši — in pred seboj imamo vso rev-
ščino propadlega potomstva! Brez-
veren človek ne bo ločil med "mo-
jim" in "tvojim"; vsaj se mu ni ni-
česar bati, razun če ga zalotijo. Se
bo li človek brez vere bal krive pri-
sege? Ne, da ga le ne zasačijo. Člo-
vek brez vere pokonča družinsko,
pokonča družabno življenje.

"Vera zasebna zadeva", v sociali-
stičnem smislu je kakor strupen sad;
kdor ga uživa, pogine! Varujte se
ga! Držite se vere, delajte, izpol-
njujte, kar vas vaša vera uči, po-
tem bote zadovoljni v življenju in
ob smrti.

Človek lahko opusti Boga in se
loči od njega. Ko je storil to, ločil
se je od luči, podal se je v temo . . .
Ločil se je od vira vsega življenja,
in samega sebe obsodil smrt . . . Čas
beži. Vse mine z njim. Vsega bo
konec. Nad razvalinami sveta pa
bo slišati glas: "Jaz sem Alpha in
Omega. Jaz sem začetek in konec".
In potem bo moral vsakdo prizna-
ti Boga, če bo hotel ali ne. Roka
pravičnega Boga bo našla vsakega,
nikdo ne bo mogel božji pravično-
sti uiti. "Jaz sem Alpha in Omega;
začetek in konec".

Procesija Presv. Rešnjega Telesa, v St. Mary's, Des Plaines, Illinois.

F. Krizostom Sekovanič, O. F. M.

Himna Marijinih hčerá.

Zdrava, naša Mati!
Hčere te pozdravljajo,
in pred prestol žarnozlati
ti cvetlice polagajo.
Mati naša, zdrava,
milijonkrat zdrava!

Varovanke tvoje
srca ti poklanjajo;
dela, misli, želje svoje
tebi v dar prinašajo.
Zvezda naša, zdrava,
milijonkrat zdrava!

Družbo blagoslovi,
ki pobožno te časti.
Čuj nad našimi domovi!
Varuj vrt naš čednostni!
Roža rajska, zdrava,
milijonkrat zdrava!

LILIJA IZ RAJA.

K.

TRIJE MODRI.

Nekaj skrivnostnega je bilo v zvezdi, ki se je naenkrat prikazala na jutrovem in tako čudno in pomenljivo sijala na zemljo. Da, da to ni bila navadna zvezda, kakor so druge, to je lahko vsakdo videl, kedor koli jo je opazil. Niso je vsi opazili, dasi bi jo bili lahko, saj je dovolj jasno svetila in dovolj vidno.

Samo trije modri možje na jutrovem so jo opazili, kajti čakali so jo tako željno in tako hrepeneče! Takoj so vedeli njen pomen. Razumeli so takoj njeno milo in veselo svetlikanje in takoj razumeli prijazno vabilo, s katerim jih je vabila, naj hite se poklonit Kralju, ki se je rodil tam daleč, daleč nekje v neznani deželi, naj hite molit Kralja sveta, Solnce resnice, ki bode razsvetlilo vse nevernike v njih temi.

"Toraj vendar! Toraj vendar! O, slavljen bodi veliki Bog za to zvezdo, tako želno in hrepeneče toliko let pričakovano!"

Tako so jo pozdravljali in se veselili, da so tako srečni, da so jo dočakali.

Naravno toraj, da ji ni nihče drugi sledil, dasi je tako skrivnostno in tako vabeče migljala izpod neba in vabila celi svet, vsa človeška srca, vse človeške duše, naj bi ji sledile tja v neznano tujino poklonit se Onemu, ki je rojen v Betlehemske mu hlevčeku, ki je Kralj src, in Odrešenik človeških duš. Samo ti trije

modri možje so jo opazili, samo ti trije so jo razumeli in samo ti trije so ji zato sledili.

Nemudoma so se dvignili na pot, vsaki iz svoje dežele, kajti ti trije možje so videli to zvezdo vsak v svoji deželi, daleč drug od drugega. Da, drug za drugega niti vedeli niso.

To so bili učeni, da najučenejši možje vsak svojega naroda. V svoji modrosti so videli veliko bedo človeškega rodu, veliko temo, v kateri tava nesrečni človeški zašli rozum brez upa, da bi sam našel izhod iz te teme, vedeli so pa tudi, da je Odrešenik obljubljen, da je obljubljena luč v razsvetljenje nevernikov in da ta luč ni več daleč, da, da so se časih dopolnili, ki so bili napovedani, da bode prišel Zaželjeni narodov. In željno so čakali tega Odrešenika!

Vedeli so tudi, da bode posebno znamenje na nebu oznanilo vsem, ki bodo čakali odrešenje, njegov prihod, da bode po tem znamenju izvedel o njegovem prihodu vsakdo, kedor bode hotel paziti na to znamenje in kedor bode še upal nanj.

Kako se bolnik na težki bolniški postelji sredi temne noči, ko jo strašna tema teži in mu veča bolečina, ozira tako željno zopet in zopet proti oknu ven iz svoje bolniške sobe, ven v višave, če ne bo že skoraj zapazil vsaj mali žarek zarje prihajajočega dneva in za njo novega dneva, v katerem pride nov zdravnik z novimi zdravili, katera mu bodo goto-

vo pomagala. Tako je človeški rod obračal sredi temne noči svojih velikih in usodepolnih noči zmot in moralne bede proti nebu in čakal tako željno, kedaj se prikaže znamenje, luč na nebu, prvi žarek zvezda, da se bliža dan, da se je že nebo odprlo in da je že posijal prvi žarek milosti novega dneva, da je že rojen "Zaželjeni narodov".

"To je njegovo znamenje! Da, to je Njegovo znamenje! To je On! To je On!" — so preveseli vskliknili in hitro na noge! Na pot v daljne kraje, iskat ga! Poklonit se mu! Pozdravit ga! Priznat ga kot kralja!"

In tako so odhiteli vsak iz svoje dežele vsi za eno zvezdo, vendar vsak s svoje strani, v eno smer — vsi k novorojenemu Kralju.

Na gotovem kraju pridejo skupaj. Kot tuje se pozdravijo. Drug drugega ne poznajo. Drug o drugem ne vedo, ne kdo so, ne kam gredo, ne po kaj gredo. Še le po daljšem pogovoru pridejo vsi na to, da gredo vsi v eno smer in eno pot — k Odrešeniku.

"Kam greš brat?" vpraša prvi.

"Kam greš ti?" vpraša drugi?

"Kam gresta?" vpraša tretji.

Nihče ne ve dati odgovora.

Samo en odgovor imajo vsi trije: "Pozdravit novorojenega kralja in Odrešenika sveta, čigar zvezda tu sveti!"

S kolikim začudenjem so poslušali

li drug drugega celo povest začetka in namena potovanja, o njihovem upanju in pričakovanju velikega kralja, o zvezdi, ki jih je vodila vsakega posebej do tu.

Toda kam gredo?

Da, kam? Vsaj nihče ni vedel kam?

Edino, kar so vedeli je bilo: Za zvezdo! Molit novorojenega Kralja.

Kolika vera! Še bolj: Koliko zaupanje! Na to tako dolgo pot, neznan kam, ne kod! Kako veliko je moralo biti hrepenenje po tem odrešeniku, da jim ni bilo več obstan-ka doma, kakor hitro so zasledili le malo znamenje o Njem, da se niso strašili pota, ne daljave, da so šli ne-vede, ne kam, ne kod, samo vse sa-mo, da bi Ga prej ko prej videli, se mu prej ko prej poklonili.

In sedaj, ko so trije, koliko vese-lje! Trije so, ki gredo za istim hre-penjenjem. Kako je bilo njih upa-nje potrjeno! Kako je to odstrani-lo vsak, morda še manjši dvom v njih srcu in njih duši, da bodo prišli na pravi kraj, da bodo našli "Za-željenega narodov".

Zato naprej, naprej! In vstali so vsak s svojo karavano spremstva in odhiteli so naprej, za zvezdo...

Pot jih je peljala od vasi do vasi, od mesta do mesta vedno dalje in dalje. Povsodi jih je vse občudovalo, kam ti čudni tujci gredo s tolikim spremstvom? Kaj hočejo? Ko so se spustili v pogovor z raznimi ljudmi, posebno ko so prišli v ju-dovske pokrajine, so našli marsiko-ga, ki je tudi želno čakal prihoda Odrešenika. Toda povsodi so bili vsi prezaposleni, da bi bili mogli o-diti iskat tega Zveličarja. Svetne skrbi in svetne težave so jih veza-le na dom. Ne, da bi žrtvovali toliko za iskanje tega kralja, ne, ne! Za to se bili preveč zaposleni.

In tako so se čutili ti trije potni-ki tako osamljene v svojih idealih, tako osamljene v svojem velikem hrepenenju po Odrešeniku. So tu-di drugi hrepeneli, toda njih posvet-ne skrbi so bile večje kot njih duš-ne. Pač niso bili "modri", temveč posvetni. Žalila jih je ta brezbriz-

nost sveta do tolikega vprašanja. — Vendar ni jih motilo, da bi sami ju-naško ne bili hiteli dalje in dalje.

Jeruzalem!

Da, zvezda jih je pripeljala do Je-ruzalema.

Naj je tukaj novorojeni Odreše-nik sveta? Tu med tem židovskim posvetnim ljudstvom? Morda pa jih pot pelja samo skozi Jeruzalem, da bode šla potem še dalje proti seve-ru?

Toda, kje je zvezda? Naenkrat je izginila izpred oči vseh treh? Čud-no? Toraj mora biti vendar Jeru-zalem cilj njihovega dolgega poto-vanja?

Da, tako in nič drugače. Morda bode tukaj ljudstvo o Njem kaj več vedelo.

Ustavili so se pred mestnimi vra-ti Jeruzalema na trati, naredili šo-tore in se posedli.

Mej tem ko so pa služabniki de-lali šotore in urejali vse drugo za počitek, odšli so trije možje takoj v mesto povpraševati po "novorojenem kralju".

Toda koliko začudenje na obrazu vsakega, katerega so vprašali.

"Novorojeni kralj? Mi zanj ne vemo. Kralj Herod stanuje tukaj, toda kolikor je nam znano, on ni do-bil sina?" odgovarjali so začudeni Jeruzalemljani. "Poleg tega pa Herod tudi ni pravi naš kralj. Mi smo v rimski sužnosti in imamo ce-sarja. Naš kralj Herod tudi ni naš prijatelj. Pomaga našim tlačite-ljem".

Razočarani so se vrnili iz mesta v sotorišče, da se pogovore, kaj naj sedaj store. Tu nihče ne ve o ka-kem novorojenem kralju. Da, vsi pričakujejo sicer Odrešenika in vsi so prepričani, da ni več daleč čas, ko pride, toda kje bi bil rojen? Te-ga nihče ne ve.

"Pojdite vprašat kralja Heroda? Vprašajte velikega duhovnika?" so jim vsi svetovali.

Novica o čudnih možeh, bogatih in modrih, ki so prišli iz daljne, dalj-ne dežele, ki imajo tako čudno nošo, tako čudne tuje navade, se je bli-skoma raznesla po vsem mestu. —

Drugo jutro in cel drugi dan so drli meščanje iz mesta ven, da bi jih vi-deli.

Tako novica o njih ni mogla o-stati tajni tudi kralju Herodu. Ze-lo se je zato zveselil, ko mu je slu-žabnik naznanil drugo jutro, da pro-sijo trije tujci sprejema in da žele z njim govoriti.

Čutil se je počeščenega in vstal je in jim hitel naproti, da jih pozdravi. Sprejel jih je ljubeznjivo in ko je videl, da morajo to biti vsak veliki mož in veljak med svojim narodom, sprejel jih je še s posebnimi častmi.

Trije modri so se mu poklonili in se mu zahvalili za lep sprejem.

Ko se sedli, nagovoril je eden iz-med treh tujcev kralja Heroda in ga vprašal: "Kje je toraj ta novoro-jeni Judovski kralj, kateri je bil ro-jen? Kajti videli smo njegovo zvez-do na vshodu in smo ga prišli mo-lit?"

Ko je kralj Herod slišal to vprašanje, je prebledel.

"Kaj novorojeni kralj? Mi ne ve-mo za nobenega novega kralja? In zvezdo njegovo ste videli? Toraj mora biti veliki človek in Bog je z njim?" se je Herod začudil.

Herod se ni dolgo več pogovarjal z njimi. Odslovil jih je hitro ter poklical k sebi velikega duhovnika in ga izpraševal o tem čudnem slu-čaju.

"Tudi jaz sem čul o teh možeh, da so prišli in da iščejo novorojene-ga kralja judovskega, toda ne vem, kaj bi to pomenilo? Koga to mi-slijo?"

"Pa zvezdo njegovo so videli na vshodu? Kaj bi to pomenilo? Ne-kaj mora na vsaki način biti za to celo stvarjo?"

"Kaj pa, ko bi ti možje prišli is-kat obljubljenega mesija?" pravi re-sno in zamišljeno veliki duhoven.

"Misliš?"

"Da! Sedaj kakor vsa znamenja kažejo, je tukaj čas, da se ima ro-diti oni, ki bode rešil Izrael in ga postavil, da vlada celemu svetu".

Herod je še bolj prebledel kakor včeraj pred modrimi.

"Skličaj mi za danes zvečer vse pi-

smarje in svetovalce na posvetovanje. Stvar je resna".

Veliki duhovnik je obljubil in odšel.

Zvečer ob določenem času je bil zbran v kraljevi palači ves duhovski zbor skupaj s Herodom.

"Kje ima biti rojen novorojeni kralj židovski ali mesija?" jih je vprašal kralj. "Kaj mislite, ali je kaj zapisanega v svetih knjigah?"

"Seveda je!" so mu takoj vsi odgovorili. "V Betlehemu!" In veliki duhovnik je prečital iz svetega pisma mesto, ko govori: "In ti Betlehem, zemlja Judova, nisi najmanjši med vojvodi Judovimi, kajti iz tebe bode izšel vojvoda, ki bode vodil moje ljudstvo Izrael".

Herod se je prestrašil še bolj. Prebledel je, pa ni nič rekel.

Vendar postal je razmišljen za trenotek in toda le za trenotek. Kajti v tem kratkem trenutku se mu je rodila v glavi misel, ki je takoj postala sklep, trden in odločen sklep v njegovi volji, katerega bode gotovo tudi izpeljal. Na obrazu so se mu nategnile njegove od nečistosti in krvoločnosti razorana gube v škodoželjen nasmeh. Videlo se mu je, da je sklenil nekaj krvavega. Takoj se je zopet nasmehljaj, še nekoliko izpraševal zborovalce, se z njimi pošalil in jih odpustil.

"Umreti mora!" je siknil med zobmi, ko je odhajal iz dvorane v svoje sobane. "Novorojeni kralj? Vojvoda Izraelskega naroda? Nekdo drugi in ne on? Nikdar! Poginiti mora!"

Razburjeno je hodil nekaj časa po sobani gori in dolj in koval, kako

izpelje svoj krvavi naklep.

Slednjič se ustavi in pri mizi sredi sobane in pozvoni. Služabnik vstopi.

"Pojdi skrivaj iz mesta in mi pripelji takoj sem tri tujce, ki prebivajo v šotorih pred mestnimi vrati. Pa naredi to tajno! Naj nihče ne izve! Pelji jih po skrivnih potih in v palačo jih pripelji skozi vrata zadaj za palačo".

Služabnik se je poklonil in odšel. Ni bilo dobro uro potem, ko so že trije tujci stali pred kraljem in se mu globoko poklonili, začudeni, kaj bi jim hotel v tej pozni uri.

Sprejel jih je jako prijazno. Dal jih je pogostiti. Med večerjo jih je pa natančno izpraševal o vsem, kar se je tikalo njih potovanja in tega "novorojenega kralja".

Kakor bi bila božja milost hoteli še enkrat vse poskusiti, da bi nagnila to trdo nečisto srce, da bi spoznalo svojo zmoto, da bi je pridobilo, da bi začelo drugo življenje, tako se je zdel ves ta dogodek. Kako navdušeno so mu ti trije tujci pripovedovali o tem novorojenem kralju, kako so mu s živimi barvami slikali bedo človeške zmote in reve, v kateri tiči človeški rod, kako je lahko Herod videl tukaj plemenitost človeškega srca, koprnjenje po višjem, po višjih idealih. Kako bi morda koga drugega navdušilo to pripovedovanje o tolikih žrtvah dolgega potovanja, kako bi morda koga drugega prepričalo, da tukaj mora biti nekaj nadnaravnega, da tukaj deluje božja moč. Vsakega drugega bi nagnilo, da bi bil spoznal, kako slaboten je tudi najkrvoločnejši naklep človeški, kjer delujejo toli-

ke nadnaravne moči. Da, vsakega drugega bi, samo javnega prešestnika in nečistnika niso. Samo napolnile so ga še bolj s strahom in iz tega strahu za svojo čast se je pa rodil še bolj krvav naklep. Taka je pač nečistost, da človeka spremeni v zver in da mu zamori vsak nežnejši čut in vsako plemenitost in ga naredi nezmožnega storiti kaj drugega, kakor greh in prelivati kri ali preganjati nedolžne žrtve, ki so mu napoti.

Ko je vse tako izvedel od njih, kako in kaj so videli zvezdo, šli za njo in prišli v Jeruzalem, povedal jim je, kaj in kako so mu duhovniki povedali.

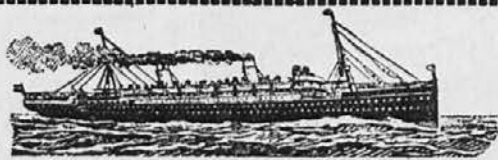
"Odpustil jih je slednjič z naročilom: "Sveti možje! Pojdite v Betlehem in tam skrbno povprašujte po detetu in ga iščite in ko ga najdete, pridite mi nazaj povedat ali mi pa po kom sporočite, da bom tudi jaz prišel in ga bom molil".

Trije modri so se vrnili od kralja Heroda v svoj šotor. Toda glej čudo: Komaj so prišli v šatorišče, ko se nekaj zasveti na nebu.

"Zvezda! Zvezda!" so naenkrat vsi veseli vskliknili. Zvezda, katere jih je pripeljala sem do Jeruzalema, ki je pa tukaj naenkrat izgubila, je zopet tukaj. Zopet jim je sijala tako milo in tako vabljivo, da niso našli več pokoja.

Sredi noči so zapovedali karavani in dvignili so se na pot in odšli izpred mesta Jeruzalema. In, o, koliko veselje! Zvezda je šla pred njimi zopet kakor preje. In šla je prejnimi zopet dalje in jih peljala proti Betlehemu.

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.

(Dalje.)

Drugo jutro sem jo seveda takoj zopet mahnil na agenturo. Agenturni šef g. Davidowwatz mi je prijazno obljubil, da mi bo na vsak način dobil en prostor na La France, naj le mirno potrpi do drugega dne, da potnike primerno razdeli po kabinah. Ko pridem drugi dan k njemu je res že imel prostor v kabini treh drugih tovarišev, ki vam jih bom pozneje na ladji predstavil. Takoj mi je napisal karto, ki je stala iz Pariza do New Yorka 1920 frankov. Tako sem po mnogih težavah vendar enkrat dobil pravico, da smem čez lužō. Le škoda, da za torkom ni prišla precej sobota, ko je imela La France odpluti iz Havra. Vsak dan je bil en teden dolg kakor vsaka ura en dan, če človek vlaka čaka. Pa kaj sem hotel, saj sem moral še hvaležen biti, da sem imel zasigurano mesto! V Havru bi ga niti to pot ne bil dobil, ker so bila že tudi na tej ladji vsa oddana. Le prijaznosti in res veliki postrežljivosti g. Davidowatza se imam zahvaliti zanj.

Se razume, da ko sem bil že enkrat tu in imel časa na starokrajske cente, nisem zamudil prilike si ogledati tega modernega Babilona. A Pariza je preveč za par dni, če bi bil človek tudi 24 ur na nogah. Teh vbogih par vrstic pa odločno premalo, za površno ocenitev njegovih znamenitosti. Tu ve, kakor v Rimu, Benetkah, Florenci, bi dejal vsak kamen kaj povedati, kaj veselega, še več pa morda žalostnega. Sem niso bile le vsako leto obrnjene oči evropskega ženstva, kakor mohamedanov v Meko, kaki kroji bodo to pomlad ali to jesen moderni, tu je bil tudi takozvani coperski hotel, v katerem so se skuhale

vse prevratne ideje, ki so potem pretresale celo Evropo. Kar je bil in je papeški Rim v dobrem, to je bil Pariz v slabem, zdaj bolj, zdaj manj. Zgodovina Pariza in po njem Francije, saj Pariz je Francija, kakor pravijo, je podobna zgodovini lahkoživeca dekleta, ki je nikoli za stalno pamet ne streča, dokler je svetovno morje izmozgane ne vrže iz sebe. Komaj jo je usmiljena roba potegnila iz umazanih valov, in jo zopet dvignila do človeka, vrednega življenja, že zopet pozabi na svoje ponižanje in sramoto in se znova požene v vrtinec življenja. Tako je delala prvorojenka sv. cerkve, kakor se imenuje. Ponovno je že zapustila dom svoje matere cerkve, se udala lahkomišljenemu življenju in s svojim slabim zgledom potegnila še drug mlajše sestre za seboj. Toda ponižana, zdelana, krvava, raztrgana, je vedno zopet zahrepenela po materinem domu in vsaj do zdaj še vedno imela toliko moralne moči, da se je vzdignila in šla nazaj k njej.

Povojni Pariz in z njim Francija sta nastopila pot k materi Cerkvi nazaj in ji nedavno podala roko v spravo. To je pravzaprav veliko, da se je kot zmagovita za to odločila in izvedla. Se ve, da bo še precej časa treba, predno bo srce Francije, Pariz, tako močno, da bo poglano oživljajočo, zdravo kri po cellem državnem organizmu. Brez in protiverski duh se je pregloboko zajejal v francoski narod tudi med selsko ljudstvo, da bi se mogel preobrat na boljše tako hitro izvršiti. Priprosto ljudstvo je konservativno v dobrem in v slabem. Se ne da zvesti ne k enemu ne k drugemu, a kadar se da in h kateremu se da,

tistega se drži kot klop. Ko je francosko izobraženstvo in vladajoča javnost že zdavnaj obrnila hrbet veri in Cerkvi in se vrgla popolnoma svobodomiselstvu v naročje, je priprosto ljudstvo še vedno z mirnim srcem vstrajalo pri svoji materi Cerkvi. Toda polagoma je, kakor vse drugo, tudi versko brezbrizje in svobodomiselstvo prodrlo med ljudske plasti in jih okužilo. Tako se nam danes v Franciji nudi pojav posebne vrste. Že od l. 1880 sem se opazalo med francoskim izobraženstvom neko novo krščansko gibanje. Brezbožni materijalizem, v katerem so mislili najti nebesa, jih ni zadovoljil, našli so v njem le pekel. Zato so se začeli vračati na lepša in jasnejša pota vere. A mej tem ko so se oni razočarani vračali, so srečavali priprosto ljudstvo, ki je hitelo za njimi po poti brezbožnega materijalizma. Ko je zadnje čase pred vojsko brezbrizna gospoda ob nedeljah in praznikih zopet začela zahajati v cerkev, si videl kmete na polju pri delu kakor ob delavnikih. Zato bo imel Pariz kot srce in kulturno središče države težko misijonsko nalogo, predno pri narodu popravi kar je zagrešil. Da bi le sam prej zopet ne ponorel!

Trije činitelji so Francijo pripravili da obrata v katoliško cerkvenem smislu. Razočaranje, ki so ga doživeli za zmago brezboštva, od katere so si toliko ožetali, želja živeti s papežkim Rimom, ki je pokazal med vojno silno moralno moč, v prijateljstvu, ter takozvani čudež ob Marni, ko so po splošnem prepričanju na čudežen način Nemce, ko so se bližali Parizu, uničevalno porazili in rešili državno glavo, s katero padcem bi bili brez dvoma klo-

nili svoje in se morali znova udati Nemcem, ki jih bolj sovražijo in zaničujejo, kot samega vraga. Na politično sprebrnejše, kakor zgodovina priča, ni veliko dati, se ni nikoli kaj prida obneslo. Mnogo več jamstva za njegovo odkritosrčnost in trajnost nudi verski pokret, započet po prevarah, ki so jih doživeli z materijalističnim brezboštvom, pokret, ki ga je tudi med priprostim ljudstvom znatno pospešil čudež ob Marni, kar je ustvarilo tako splošno razpoloženje, da je bila vlada, ko bi tudi sama ne hotela, prisiljena podati papežu zopet prijateljsko roko.

Da vlada po vojni pariški in sploh francoski javnosti drug veri in Cerkvi prijaznejši duh, se vidi iz tega, ker je videti po ulicah vse polno različnih redovnic v njih slikovitih redovnih oblekah. Pred vojno se ni smela nobena prikazati. So sicer živele v deželi, tudi skupno, dasi je bilo to prepovedano, a zunaj so hodile civilno napravljene. Frantsoska vlada ni marala, da bi ji kake redovne uniforme budile ubito katoliško vest. Kot katoličane je smatrala redovništvo za brezdomovinsko, kakor je to že splošno svobodomiselsko prepričanje. Ko je pa videla, s kako plamenečo ljubeznijo hite iz tujine, kamor jih je izgnala, ogroženi domovini na pomoč, je spoznala, da jim je delala krivico ter jo hotela s tem popraviti. Domovinska ljubezen Francoza je res nekaj posebno izrazitega, neglede na to, kako mu domovina oziroma njeni sočasni voditelji plačujejo njegovo ljubezen. Ko sem za časa svojega študiranja v Friburgu v Švici stanoval pri tamkajšnjih iz Francije izgnanih sobratih in bil priča, kako so mlade klerike pošiljali na francosko mejo k vojaškim naborom, sem se nekoč izrazil, kako nespametni so, da domovini, ki jih je pognala čez mejo, še tlako delajo. Ni jim bilo prav. Pošteno so mi dali nazaj. Ne domovina, ampak njena vlada nas je

pognala po svetu, zato ne vemo, zakaj bi se radi krivične vlade nad domovino maščevali! To je resnica, ki bi jo morali tudi mi Jugoslovani bolj pred očmi imeti. Naša nova domovina nam je mati, ker smo vsa tri plemena kri od njene krvi, sinovi slave, ampak točasna vlada je nam zlasti kot katoličanom slabša kot najslabša mačeha. Zato ne: proč s tako domovino, ampak proč z mačevo vlado, živel domovina mati! Vsaka pametna vlada bi morala sama za to skrbeti, da bi ljudstvo ne istovetilo vlade z domovino, ker drugače o kakem ukoreninjenju domovinske ljubezni ni sploh in ne bo mogoče govoriti. Zato je naša sedanja jugoslovanska vlada storila usodno napako, da je s takozvano obznano ljudstvu dala ključavnico na usta, da ne sme proti vladi govoriti in pisati. Ako se jugoslovanski državniki, dasi še tako neokretni in neiskusni novinci, istovetijo z domovino, naj se nikar ne čudijo, če potem ljudstvo isto dela in oboje skupaj meče v isti gnojni koš; to se pravi pod kraljevo zaščito ubijati patrijotizem.

S tem pa, če hvalim Francoze, ker pametno in previdno ločijo vlado in domovino, to stalno in vroče ljubijo, vlado pa le če jo smatrajo vredno, nikakor nečem francoskega patrijotizma kot najlepši vzor te vrste priporočati. Francozi so narodni šovini, prenapeteži, kakor naši Srbi in Čehi. Radi tega se tujerodec med njimi nič domačega ne čuti. Druzega jezika večina ne zna, nemščine bi pa Francoz menda ne hotel govoriti, tudi če bi jo znal. Če se Francozu hočeš že v naprej zameriti, ga nemško nagovori. Naju z enim nemškim lazaristom ki me je prijazno okrog vodil je marsikateri po strani pogledal, kakor bi hotel reči: kako si drzneta tu nemški govoriti? To sovraštvo Nemcev je že staro, minulo vojska ga je le še bolj razvnela, kar ni čuda, če se pomisli

kako ogromno škodo so jim prizadeli. Morda še huje kot gmotno, občutijo moralno škodo. Res so končno izšli zmagoviti iz vojske, ter dobili svoje zaklete sovražnike pod noge, ki si jih tudi pošteno privoščijo, vendar njih zmagoslavje vesele ni čisto. Kali ga zavet, da so morali takorekoč cel svet na noge spraviti, da so se jih lahko rečemo pred pariškimi vratmi otreseli. Po domače bi rekli, da se jim v njih narodnem ponosu "feržmaga", ker je obstojala nevarnost, da jim bodo Nemci zopet v njih lastni prestolici diktirali mir, ker so jim že streljali v glavo mešto. Videl sem cerkev, ki jo je zadela granata iz nemškega dalekostrelnega topa. Z užaljenim narodnim ponosom in gnevom v srcu so hodili Parižani mimo in gledali njeno zakrpano rano.

Vendar če jih opazuješ na dvorišču doma za invalide, kjer je razstavljen vojni plen: nemški topovi raznih kalibrov, zrakoplovi, tanki, lahko bereš na njih obrazih neko zadovoljnost, češ, samo da smo jih spravili pod noge, naj že tako ali tako. Pogled na to morilno orodje, ki ga dan za dnem tisoči ogledujejo, je za njihove rane "flajšter" četudi morda krvav od njih lastne krvi, ker jih tolaži, da ogromne žrtve, vendarle niso bile zastonj. Takoj zraven počiva v krasnem mavzoleju sredi svojih junakoš, raznih generalov, veliki Napoleon. Samozavestno hodijo sinovi "velikega naroda" okrog smrtnih ostankov nemškega moža, ki počivajo v veliki marmornati rakvi, kakor da bi mu hotelj reči, le mirno spavaj, ker tvoj junaški duh še živi v sinovih Francije. Tudi jaz sem zamišljen nekaj časa strmел v sarkofag nekdanjega kralja Ilirije, o katerem je naš pesnik, oče Vodnik, pel:

Napoleon reče,
"Ilirija vstan'!"

Vstaja, izdiha:

"Kdo kliče na dan?"

OČE.

H. B.

Oče, ali se še spominjaš nekdanjih dni, ko si še tam kje v naših lepih starokrajskih hribih živino ali ovce pasel? Vroče je bilo in ti si bil lačen in žejen, kakor mladina vedno. Pa si naletel na kako črešnjo, ali hruško in si si jih — da si so bile drobne in divje — pošteno privoščil. Če ni bilo družega, so bile še lesnike dobre, čeravno so skoro do ušes usta raztegovale. Ali ti ni ob takih prilikah prišlo na misel: Škoda, da ta-le črešnja, hruška, lesnika ni cepljena, koliko prej in z večjim vžitkom bi se jih najedel. Res, škoda, zakaj se več takih divjakov ne pocepi, dokler je čas, ko se to vendar tako lahko, s tako malo mujo in brez vseh stroškov naredi. Pri nas smo imeli župnika sadjerejca, ki je šel okrog in vse divjake pocepil. On je že dolgo od tega mrtev. Ljudje pa, ki uživajo žlahtne sadove njegovega cepljenja, se ga še vedno s hvaležnostjo spominjajo.

Oče, od tistih brezskrbnih zlatih dni so minula leta, ostali so le otožni sladki spomini. Šel si po svetu, postal mož, ustanovil si svoj lastni dom. V krogu svoje deloma že odrasle družine včasih misliš nazaj in obnavljaš te mladostne doživljaje, ali ne najdeš med sedanjimi in tedanjimi nekaj podobnosti? Če gledaš svoje odraščajoče sinove in hčere,

ki niso taki, kakor bi si jih želel, ali ti ne prihajajo necepljeni divjaki iz tvojega pastirskega življenja v spomin. Samo pogled na te necepljene črešnje, hruške in lesnike ne vzbuja nikakih sladkih ampak le grenke spomine, tem grenkejši, čim bolj ti očita vest, da po tvoji lastni krivdi niso bili cepljeni, ampak so rastle in odrastle kot divjaki, ki se jih več ne da cepiti? Ali si ne želiš, da bi bil tudi ti, ko je bil še čas, tisti župnik, ki je tako pridno cepil divjake, da še zdaj živi v hvaležnem spominu svojega ljudstva, ki uživa žlahtne sadove njegovih ceplencev?

Oče, morebiti imaš pa ti še kaj taci, ki še niso prestari za cepljenje, so morda vsi še bolj za jelo kot za delo? Pri tem potem pa le glej, da jih boš pravočasno žlahtno cepil njim samim, sebi in človeški družbi v prid. Tudi Tvoj spomin bo v dobrih otrocih in v vseh, ki jih bodo poznali, živel dalje. Saj svet dobro ve, da vzor ljudje ne rastejo na "gmajni". Za vsakem vzor-sinom in hčerjo išče vzor-očeta in mater, in jima je hvaležen za nju. Seveda tudi temna senca zašlega sina in hčere velikokrat na očeta in mater pade, česar svet tudi ne pozabi. Kadar vrže kamen na sina ali hčer, ga vrže tudi na očeta ali mater. Koli-

kokrat se sliši: "Njegov oče je bil ravno tak!" "Saj njene matere tudi ni bil nič prida!"

Žalosten in sramoten spomin za onega očeta ali mater. Da tudi ti, oče, ne zapustiš tacega v svojih otrocih, cepi dokler je čas, cepi z besedo in zgledom. Ako se pa ne bo prijel, pa še z brezovim oljem namaži.

Cepi dokler je čas! Kakor veš, ima cepljenje svoj čas. Ne mislim samo, da svoj letni čas, to je pomlad, ampak tudi starostni čas. Pojdi cepit staro hruško, ki se ji že rebra sušijo. Če si še tako spreten v svoji stroki, da se vse prime, na stari hruški se gotovo ne bo! Ni-ma več potrebne življenske moči v sebi. Nekaj podobnega je pri človeku. Je gotov čas, ne rečem letni, ker tega pri duhovnem cepljenju seveda ni in ne sme biti, ko so človekove naravne sile, nagoni, takorekoč na razpotju. Če se jih takrat žlahtno cepi, zrastejo polagoma v plemenita drevesa čednosti, ako ne, se zazrastejo v lesnike grešnih strasti, ki rode le malopriden sad. Ta čas je doba vrenja in kipenja, prehodni čas med deško — dekliško in mladeniško — dekletsko dobo. V tej prehodni dobi se začne oglašati v človeku druga postava, o kateri toži sveti Pavel, postava greha. Če

tu vzgoja z močno roko, in to ima oče, ne zagrabi, se ta postava greha ne samo oglasi, ampak ima kmalu tudi prvo besedo. Kakor hitro se pa to zgodi, je znamenje, da je tod že hudič cepil — seveda za se. Takega divjaka potem precepiti se navadno tudi železni očetovi roki ne posreči. Zato pazi, skrbno pazi, da pripravnega časa ne zamudiš!

Cepi z besedo! Kako potreben je mlad človek dobre besede, ko sveža moč vre v njem in išče izhoda in ji postava greha tako zapeljivo šepetaje izhod, ki vodi v pogubo. Živo, kakor moreš, veš in znaš mu predstaviti vzor človeka kristjana, katoličana, za katerim ima stremeti, ne mene se za vsa nasprotna mamila. Povej mu, da se človekova vrednost in moč ne meri po konjskih silah. Usodno napako zakrivijo tisti očetje, ki svojim odraščajočim sinovom pripovedujejo "štikelce" svoje mladostne razposajenosti kakor kake junaške čine, dasi jih zdaj v svoji moški resnosti in umirjenosti ne odobravajo in gotovo nočejo, da bi jih sinovi posnemali.

Nekoč je nam mladim dijakom gospodar, pri kateremu smo stanovali, vpričo očeta enega teh dijakov pripovedoval, kako so se, ko je bil on še gorenjski fant, topli. "Na stopnicah, ki peljejo na kor", je z nekim ponosom dejal, "sem ga kresnil, da se mi je kar kri pocedila".

Mi mladi, ki smo takrat razne strašne indijanske in druge take navidezno junaške zgodbe kar požirali, smo občudovali njegovo korajžjo. Na to menda še mislili nismo, da se v cerkvi le kake barabe pretepajo. Oče onega dijaka, pameten mož, je pa svojega fanta kmalu na drugo stanovanje odpeljal. Danes spoznavam, kako prav je imel. S takim pripovedovanjem takih zgodb se kaže mladini živaljsko udejstvovanje moči, ki gotovo ne vpliva dobro. — Med vojsko smo v starem kraju brali in od raznih "urlavbarjev" slišali take razne strašne čine vojne grozote, ki so sicer deloma umljivi, nikakor pa ne vredni človeka. Kako kvarno je vse to vplivalo na mladi-

no v zaledju, kako je postajala tudi ona surova.

Neka mati, begunka z Goriškega, mi je pripovedovala, kaj so šolski otroci naredili z njenim stričkom. Že to je bilo žalostno, da ga kot tujca begunca niso mogli pri miru pustiti. Nekega dne so ga pa na potu iz šole na tla pobili. Ko je omamljen od udarcev in suvanja ležal na tleh, je še slišal, ko je eden teh "junakov" predlagal: "Zakopljimo ga!" Potem je padel v nezavest. Prihitela mati ga je rešila.

Na podobni surov način je mladina med vojno dajala duška "svojemu junaštvu", katerega je bilo vse ozračje polno, kakor bacilov. Da je danes toliko mladinskih samomorov, umorov in drugih grdobij, ki bi jih njej ne pripisovali, so vzrok poročila o posameznih takih žalostnih slučajih, o katerih poročila časopisje in gredo potem od ust do ust, tudi otroških.

Dolžnost vzgojiteljev, med katerimi si ti oče eden prvih, je, da se s takim branjem ali pripovedovanjem mladine ne zavaja k napačnemu pojmovanju in nečloveškemu uveljavljanju "korajžje". Oni morajo mladini pokazati, v čem obstoji človeška moč, na katero je lahko ponosen, ker se ne more noben lev z njim kosati, v čem pa živaljska, v kateri ga prekaša, bi dejal, vsako tele. Prava človeška moč, je njegova moralna moč, ki obstoji v tem, da ima človek zver, ki se po grehu v vsakem skriva, trdo na verigi, da ni ta zver v njem gospodar ampak njegova pamet in po pameti Bogu udana in pokorna volja. V tem obstoji človekova prava močatost in pravo junaštvo. To je treba mladini zopet in zopet pred oči postaviti in jo k temu navduševati. Krasnih zgledov za to zlasti nam katoličanom ne manjka. Saj ga skoraj ni svetnika, katerega življenja bi nam ne nudilo zgledov takega krščanskega junaštva. Strašno so nekatere mučili, njih maščevanje je pa bilo veliko-dušno odpuščanje, še čudeže so delali v prid svojim trinogom.

Pa če se ti zde taki svetniški uzo-

ri previsoki za navadnega zemljana, stavi mladini pred oči take, ki so vzeti iz življenja njenih navadnih sovrstnikov. Tudi na takih je življenje mladine bogato. Nam že znani Dr. Foerster pripoveduje o nekem neizkušenem dekletu, ki je nasledlo zlatim obljubam tujca — zapeljivca — ki jo je zvalil s seboj po svetu in jo, potem, ko jo je pripravil ob poštenje, pustil na blatni cesti. Osramočena se je vrnila domov. Toda doma jo je vse, še otroci, zaničevalo, kar jo je tako bolelo in grizlo, da je dobila jetiko. Plemenita duša, videč, kako revico zaničujejo, jih je vzela v roke in takole poučila: "Glejte, ta dekle res ni prav storila, da je bolj poslušala tujca, ki ga ni poznala, kot svoje stariše, o katerih je vedela, da ji le dobro hočejo. A to je storila v svoji mladostni lahkomiselnosti, za katero se je že zadosti bitko spokorila. Zato ni lepo, da ji vi njeno že itak veliko nesrečo, še povečujete s svojim norčevanjem. To ni lepo! Zaničevanje zasluži tisti brezvestnež, ki je pohodil to lilijo. Ona je usmiljenja vredna". Od tistega časa se nihče več ni norčeval iz ubogega dekleta, nasprotno z obiski in malimi darovi so ji skušali osladiti štete dneve. Tako je dotična plemenita duša na dvojen način blagodejno vplivala na mlade razposajence. Pokazala jim je vso odbijajočo podlost zapeljivca, ki je brezbrizno poteptal žensko čast in šel svojo pot. Ob enem pa tudi plemenito sočutje z njegovo žrtvijo, ki je tako drago plačala svojo lahkomiselnost.

Na drugem mestu pripoveduje isti o nekem fantu, ki je prišel s svojim tovarišem navskriž. Nekaj časa mu je v svojem srcu prisegal maščevanje in stiskal pesti, kako mu bo plačal. Polagoma so ga pa prevladala plemenitejša čustva. Nazadnje je sklenil, da hoče iti na njegov dom in mu, kakor bi se ničesar ne zgodilo, podati prijateljsko roko. In tako je storil. Ko je prišel pred stopnjice njegovega stanovanja, se je njegova prejšnja maščevalnost hotel nekaj temu upirati. Toda možko

jo je pohodil s tem, da je kar stekel po stopnicah v stanovanje prijatelja in bil še prijaznejši z njim, kakor prej. Oba sta bila ginjena in poslej še boljša prijatelja.

Glej, oče, taki zgledi žlahtno cepijo mlade divjake. nato glej, da boš imel ti vedno nekaj takih cepičev pripravljenih, potem boš iz svojih sinov vzgojil ne kake "staro-

kranjske surovine", o katerih zdaj toliko žalostnega slišimo, ampak vi-teške ameriške gentlemene, da, še več! krščanske kavalirje.

M. Elizabeta:

Zlate niti.

Zlate niti predem
vedno, dan za dnem,
sprezam jih v daljavo
dasi v svet ne smem.

Lahno jih razprezam
preko polj, gora,
pod blesteče solnce,
pod sijaj zvezda.

V majevo zelenje
v junijski škrlat
in v jesensko listje
vpлетam motvoz zlat.

Moje zlate niti
pred oltarje spo,
kjer v ciborij tihi
skriva se nebo.

Do vseh svetih hostij
vodi zlata vez,
srečata se v vsaki
stvar in Kralj nebes.

F. Krizostrom Sekovanič, O. F. M.

PRVOOBHAJANKI V SPOMINSKO KNJIGO.

Kot lilija srebrna
vsa bela, čista si.
Z bolestjo nepojmljivo
v kraljestvo gledam tiho
nedolžnih ti oči.

Položil rad na kodre
drhteč bi ti roko
in molil iz globine:
"Nedolžno vedno čisto
ohrani te nebo!"

VAŠA NEDELJSKA TOVARIS.

Piše Rev. J. C. Smoley.

ENAJSTA NEDELJA PO BIN-KOŠTIH.

In mu je rekel: Efeta, to je, odpri se! Mark. 7, 35.

Pred Kristusa Gospoda so pripeljali gluhonemega človeka.

Brez dvoma je bil to velik revež. Nikoli ni slišal še kake besedice, nikdo ga ni mogel poučiti o končnem namenu človeka, o končnem namenu človeškega življenja, o Izveličarju, ki je po teh krajih učil in delal čudeže.

Pripeljali so ga k Gospodu. In on ga je v svoji neskončni dobrotljivosti, usmiljenosti in vsemogočnosti ozdravil. Rekel mu je: "Efeta, to je, odpri se! In kar so se mu odprla ušesa, in razvezala se je vez njegovega jezika, in je prav govoril".

Dragi moji! Tudi jaz si želim danes, da bi mogel vsem ljudem po svetu zaklicati besedo Kristovo: — "Efeta!", da bi se jim odprle oči in ušesa glede Kristusa. Mnogo ljudi Krista ne vidi, mnogo njih Krista ne sliši, nočejo ga priznati. — Glede Krista imajo oči in ušesa zaprte.

Tako pa kličem vsaj vam, ki me poslušate to Kristovo besedo kot vašen opomin. "Efeta!" — imejte odprte oči in glejte na svojega Izveličarja. "Efeta!" odprta ušesa in poslušajte glas svojega Izveličarja. — "Efeta!", imejte pripravljen jezik in spoznavajte in častite svojega Izveličarja.

Efeta, odpri se!

Najprvo vam kličem: Imejte odprte oči, da bote videli svojega Izveličarja. Svet ga nam hoče zakriti, prikriti, da bi ga ne videli. Vzeti nam hoče vero v Njega, hoče, da bi mi v Njem ne videli Boga in Odrešenika, ampak navadnega človeka,

katerega so Judje križali.

Efeta! Odprite oči in glejte Kristusa! Je to naš Bog in naš Odrešenik. V današnjem listu govori apostol Pavel: "Bratje! Opomnim vas evangelija, katerega sem vam oznanjeval, katerega ste tudi prejeli, v katerem ste tudi stanoviti, da je Kristus za naše grehe umrl, kakor je pisano, in da je bil pokopan in da je tretji dan vstal, kakor je pisano, in da se je prikazal".

To je resnica o Kristusu!

Umrli je za nas, kakor je pisano! "Mora biti povišan Sin človekov, da kdorkoli vanj veruje, se ne pogubi, temveč ima večno življenje". (Jan. 3, 14 — 15.)

Pokopan je bil in vstal od mrtvih tretji dan, kakor je pisano! In prikazal se je po svojem vstajenju! Komu? Sv. Pavel pravi v listu: "In se je prikazal Kefu in potem enajsterim; potem se je prikazal več kot petsto bratom naenkrat, izmed katerih je še zdaj mnogo živih, nekateri so pa umrli. Potem se je prikazal Jakobu, potem vsem apostolom. Poslednjič za vsemi pa se je prikazal kakor negodniku tudi meni". Je li treba še več dokazov, da je Kristus Sin Božji, da je naš Odrešenik, da ni bil samo navaden človek?

Zato vam kličem: Efeta, imejte oči odprte! Ne dajte si jih zatisniti z bogokletnimi spisi in govori brezvercev!

Efeta, pravim nadalje: Imejte odprta ušesa in poslušajte svojega Izveličarja! On nam je pokazal pot, ki pelje v nebesa. "Jaz sem pot, resnica in življenje", pravi sam.

A bilo jih je mnogo, ki se za ta nauk Gospodov niso brigali, da bi ga slišali, in jih je bilo mnogo, ki so ga slišali, pa se nočejo po njem rav-

nati.

Takih ljudi imamo še dandanes dovolj. Nekateri za nauk Gospodov sploh ne marajo; drugi ga sicer slišijo, pa nočejo po nauku živeti; komaj so odrasli, vrgli so od vse proč vse, česar jih je učila skrbna mati.

Daj Bog, da bi nikdo te vrste ne bil med vami! Efeta! Poslušajte svojega Izveličarja! "Blaženi tisti, ki božjo besedo poslušajo in jo ohranijo!" (Luk. 11, 28). "Mnogo prorokov in kraljev je hotelo slišati, kar vi slišite, pa niso slišali". (Luk. 10, 24.)

Koliko je duš, ki bi rade slišale ob nedeljah božjo besedo, pa nimajo priložnosti, nimajo duhovna! Dragi moji; večina vas sliši božjo besedo vsako nedeljo; poslušajte jo radi! Naj ne pada na skalo med trnje, ampak v dobro zemljo in naj prinaša stoteren sad!

Efeta!, pravim v tretje: Spoznavajte, častite svojega Izveličarja! Izveličar, Sin Božji, vzel je iz ljubezni do nas človeško naravo na se, mi smo njegovi bratje, njegove sestre. Odkupil nas je s svojo krvjo.

Se bote li sramovali, ga spoznavati s svojimi ustmi? Kaka grda nehvaležnost bi bila to! Znanе so vam njegove besede: "Kdor bo mene zatajil pred ljudmi, zatajil ga bom tudi jaz pred svojim očetom, ki je v nebesih".

Posebno v sedanjih časih je treba Krista spoznavati v javnosti. — "Kdor ni z menoj, je proti meni, in kdor ne zbira z menoj, raztresa". Svetniki, spoznavalci in mučeniki naj vam bodo v zgled! Nič jih ni moglo odvrniti od Kristusa, najhujše muke prenašali so radi Njega. Ne bom navajal zgledov, ker so vam itak znani.

Srčno in pogumno na plan! Je

morda kedo med vami, ki je bil dosedaj v tem oziru slaboten, boječ, njemu kličem še enkrat: "Efeta!" Naj se razveže vez tvojega jezika, naj se odpro tvoja usta, da boš neustrašeno in povsod branil Kristusa in njegove svete nauke!

Zapomnite si dobro besedo Gospodovo iz današnjega evangelija! Odpro naj se vaše oči, da bote videli svojega Gospoda; odpro naj se vaša ušesa, da bote slišali svojega Gospoda; naj vaš jezik povsod označja in priča o svojem Gospodu! Na tak način bote vršili vaše dolžnosti napram Kristusu, ki bo vašo zvestobo obilno poplačal v večnosti. — Amen.

DVANAJSTA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Učenik, kaj na jstori, da dosežem večno življenje?

Luk. 10, 25.

Človek je vstvarjen za nebo, za večno življenje.

Kaj pa naj storimo, da dosežemo večno življenje?

To vprašanje je jako važno. To vprašanje najdemo tudi v današnjem evangeliju. "In glej, nek pismouk je vstal in ga je izkušal in rekel: Učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?"

Kristus Gospod je dal na to vprašanje odgovor.

Vprašanje je važno tudi za nas, zato premišljajmo danes dogodek, kakor se je vršil in opomin in nauk Gospodov.

Kristus Gospod je bil v sinagogi (skoro gotovo v Jerihi) in učil v sinagogi. Ljudstva je bilo polno, sedeli so ob nogah Gospodovih in ga poslušali.

1. "In glej nek pismouk je vstal, in ga je izkušal in rekel: "Učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?"

Stavil je vprašanje Orešeniku, ki je za vsakega človeka najvažnejše. Dobrega namena pa pri tem vprašanju pismouk ni imel; skušal je Gospoda. Mislil je, da bo spravil Gospoda v zadrego z odgovorom in da se bo potem lahko norčeval iz njegovih naukov.

Gospod pa je videl y njegovo srce. Na važno vprašanje je hotel dati odgovor, to pa na način, da je pismouka nekoliko ponižal. Kristus ga je začel skušati sam in ga vprašal: — "Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?" Kakor bi hotel reči: Vsaj si vendar dobro poučen v sv. pismu, in tam je povedano, kaj ti je storiti. Kaj toraj bereš tam?

In pismouk je hitro odgovoril, da bi pokazal, da zna sv. pismo: "Ljubi Gospoda, svojega Boga, iz vsega svojega srca, iz vse svoje duše in iz vseh svojih močij in iz vseh svojih mislij; in svojega bližnjega kakor samega sebe".

Dobro je odgovoril. Kristus sam ga je pohvalil in rekel: "Prav si odgovoril. Stori to in boš živel".

Slišite, prijatelji, Kristusov odgovor na to tako važno vprašanje, kaj nam je storiti, da dosežemo večne življenje? Ljubi Boga, ljubi svojega bližnjega! To je pot v nebesa, kdor po njej ne gre, ne bo prišel v nebeško kraljestvo.

Če ljubiš Boga in imaš nesrečo, da padeš v greh, ljubezen do Boga te bo pripeljala k Bogu nazaj; obžaloval boš, da si razžalil Boga, da si grešil, pokoril se boš za greh iz ljubezni do Boga. Če imaš ljubezen do bližnjega, skazoval mu boš dobra dela krščanskega usmiljenja, kadar bo priložnost in kadar ti bo moč. Ljubezen do bližnjega potegovala se bo na sodnji dan za tebe: "Lačen sem bil, pa ste me nasitili . . ."

Ljubezen do Boga in do bližnjega, pravim še enkrat, je jedina pot v večno življenje. Brez ljubezni ni izveličanja! "In če imam vso vero, tako da bi gore prestavljal, ljubezni pa nimam, nič nisem. In če razdam ubogim v živež vse svoje imetje, in če dam svoje telo, tako da bi gorel, ljubezni pa nimam, nič mi ne koristi". (1. Kor. 13, 3.) Brez ljubezni so vsa naša dobra dela brez vrednosti za večnost. Farizej je molil v templju, sicer bi ne bil imel vere; delal je dobra dela: "Postim se dvakrat na teden, dajem desetino od vsega, kar imam"; dajali so

milosčino farizeji — a za večnost vse to ni imelo nikake vrednosti, ni bilo zraven ljubezni do Boga!

2. Vrnimo se zopet k evangelijskemu dogodku.

Pismouku se njegov namen ni posrečil; osramočen je stal pred Gospodom in množico. Vedel je, kaj je pisano, vedel je, kaj mu je storiti, vendar je vprašal. Pomagati si je hotel iz zadrege z novim vprašanjem. Sv. evangelij pravi: "Hotel pa je opravičiti samega sebe in je rekel Jezusu: "In kdo pa je moj bližnji?" Kakor da bi od tega vprašanje bilo vse odvisno! Med pismouki je bilo sicer glede tega vprašanja mnogo različnih mnenj; mnogo jih je mislilo, da je bližnji, ki ga moremo ljubiti, edino le sorodnik in rojak.

Kristus je dal odgovor tudi na to vprašanje v krasni priliki o usmiljenem Samarijanu. Pismouk naj bi si dal pravi odgovor na svoje vprašanje sam iz te prilike.

Vam je znana ta prilika še iz vaših otroških let. Znana vam je gotovo tudi še podoba usmiljenega Samarijana, kako je sklonjen nad ranjenecem, kako obvezuje njegove rane. Poglejmo danes še enkrat na to podobo!

"Neki človek je šel od Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojniko, ki so ga tudi oplenili in mu zadržali ran, ter odšli zapustivši ga na pol mrtvega". Tako pričinja Gospod. Vzel je priliko iz dogodkov, ki so se često dogajali. Oddaljenost Jeruzalema od Jerihe je kakih 6 ur hoda, pot pelje pričetkom po jako rodovitnih krajih, kmalu pa se prične skalnato pogorje; po raznih votlinah so se skrivali razbojniki in napadali samotne romarje. Tako se je prigodilo tudi človeku, o katerem nam pripoveduje evangelij. Na pol živ je tu ležal, vsega oropan.

"Primerilo pa se je", pravi Gospod na dalje, "da je šel nek duhovnik po ravno istem potu; in ga je videl in šel mimo". Ta duhoven se je brzkone vračal iz Jeruzalema od službe v templju, brzkone je bilo konec njegovega tedna. Duhovni na-

mreč niso bivali in živeli vsi v Jeruzalemu; raztreseni so bili po celem pokrajini, precej jih je stanovalo v Jeriho, in v Jeruzalem so hodili samo takrat, kadar je prišla na nje vrsta za službo. Mislil bi človek, da se ga bo duhoven, ki se ravno vrača od tempeljske službe, gotovo usmilil. Ne! Videl ga je, a se ni brigal za njega; "in videl ga je in šel mimo".

Malo potem je prišel drug potnik, levit, to je Jud iz rodu Levi, katerih opravilo je bilo streči duhovnom pri tempeljski službi. Se je morda on usmilil ranjenca? Ne! "Ravno tako tudi levit, ko je prišel blizu kraja in ga je videl, šel mimo". Oba toraj, učenik in učenec, sta bila istega mišljenja.

Kako to, da si je Gospod izbral za zgled neusmiljenih ljudi iz celotnega židovskega naroda ravno duhovna in levita? Zato ker so ti predstavljali celi narod, bili so narodovi voditelji. Ni čuda, da so voditelji tudi ljudstvo, ki je pričakovalo Od-

rešenika, tako neusmiljeno zapeljali, da so Kristusa pripeljali na križ!

"Nek potujoč Samaritan pa je prišel do njega in ko ga je videl, se mu je v srce usmilil", nadaljuje Kristus. Samaritanj in Judje so si bili smrtni sovražniki. Jud bi se za Samarijana ne bil zmenil. Samarijan je videl ranjenega Juda, svojega sovražnika, a kljub smrtnemu sovraštvu se mu je smilil v srce. Ni se zmenil za to, da ga radi tega čaka morda sovražstvo svojih lastnih rojakov, da mora biti i on napaden in oropan; on se je reveža usmilil.

"In je pristopil in mu obvezal rane ter je vlil vanje olja in vina in ga posadil na svoje živinče ter ga peljal v gostilno in poskrbel zanj". Poskrbel je toraj za njega dejansko. Očistil njegove rane; "vlil vanje olja in vina", pravi Kristus. Potem ga odpeljal v gostilno.

To je bila prava, popolna ljubezen. Ta ljubezen je pa tudi trpela, ni bila samo za trenutek. Kajti "drugega dne", pravi Kristus, "je vzel

dva denarja in dal gostilničarju in rekel: Skrbi zanj! In kolikor boš več izdal, ti bom povrnil nazaj grede". Skrbel je toraj za njega vsestransko.

To je prilika o usmiljenem Samarijanu. In Gospod je sedaj vprašal pismouka: "Kateri teh treh se ti zdi, da je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?" In pismouk je moral priznati: "Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje". In Jezus je rekel: "Pojdi in stori tudi ti enako".

Da, naš bližnji je vsak človek, naš prijatelj ali naš sovražnik. Vsakemu smo dolžno ljubezen in usmiljenost.

Tako imamo odgovor na najvažnejše vprašanje: Kaj naj storimo, da dosežemo izveličanje, da pridem v rebesa? Ljubi Gospoda, ljubi svojega bližnjega. To je pot v nebesa in sicer jedina pot!

Tudi vam je odprta. Bodite stanovalci na tej poti in gotovo boste svoj cilj dosegli. Amen.

Sv. Cecilija.

Iz katoliškega in nekatoliškega sveta.

RIMSKE NOVICE.

Rimsko vprašanje. — Dasi se je splošno pričakovalo, da se bode pri zadnji mirovni konferenci reševalo tudi rimsko papežev vprašanje, se vendar o tem niti besedice ni spomnilo. Vsi zborovalci so bili prepričani, da je to samo Italijanska notranja zadeva.

Te dni pa poroča *Messaggero*, prostozidarski dnevnik, da bode italijanska vlada primorana, da še enkrat spravi na posvetovanje rimsko vprašanje.

To, da je Francija poslala svojega poslanika v Vatikan, in je sedaj toraj edina država, ki nima še odposlanika v Vatikanu poleg Združenih držav Italije.

Toda vpliv papeštva danes v svetovni politiki je tolik, da vidi celo prostozidarski dnevnik potrebo, da se tudi Italija zgane in poskuša najti most med Kvirinalom in Vatikanom. In to list tudi povdarja, da treba to storiti ne iz načel, temveč iz potrebe.

Japonska pri Vatikanu. — Japonska hoče ustanoviti stalno diplomatsko zastopstvo pri Vatikanu, vključno temu, da število katoličanov na Japonskem ni posebej veliko. Zdaj deluje na Japonskem samo delegat sv. Stolice msgr. Biondi, ki je bil pred letom dni tja poslan.

AMERIŠKE NOVICE.

Rev. P. Dr. Hugo Bren, dosednji urednik lista "Ave Maria", je 30. junija odločil uredništvo ter se šel zdraviti v Willard, Wis.

Zelimo, da bi si Rev. Dr. Bren dobro ukrepil svoje rahlo zdravje, da bo zamogel še nadalje razveseljevati cenjene čitatelje s svojimi tehnimi in zanimivimi spisi. Marija, zdravje bolnikov, naj bivšemu uredniku Marijinega lista povrne njegov trud s tem, da mu izprosi trdno zdravje!

SLOVANSKE NOVICE.

S. Sv. Gore pri Gorici. — Po več letih se je na Sv. Gori minulo nedeljo 5. junija 1921 obhajal spomin kronanja Matere božje Svetogorske in to s posebnim veseljem. V soboto je predstojnik Sv. Gore p. Kapistran Ferline svojemu sobratu fr. Kandidu naročil, naj na mestu, kjer je prej stal veliki oltar, postavi mizo, da se bo tam v nedeljo vršilo sv. opravilo. Sobrat pripravlja prostor, razkopava kamenje, pa opazi obširno ploščo. To pove predstojniku in ta poln

veselja skliče iz bližnje okolice osem mož-delavcev, ki so ves dan odkopavali in iskali — veliki oltar. In res ob 1. uri v nedeljo zjutraj je stal veliki oltar do menze očiščen, očiščene stopnice in tlak naokoli. Torej veliki oltar, o katerem se je mislilo, da je razdejan, je stal. Na praznik smo ga še primerno okrasili in pripravili, da so se v nedeljo na njem vršila sv. opravila. Najprvo je ob 8. uri imel sv. opravilo preč. g. dekan iz Kanala, ki je po sedmih letih zopet prišel v obljubljeni procesiji s svojimi župljani na Sv. Goro. Ob 10. uri je imel govor in slovesno sv. mašo z asistenco preč. p. frančiškanski provincijal P. Avgustin Čampa, ki se je dan prej vrnil iz Asisa iz gen. kapitlja. Pri sv. maši so peke koral pevke iz Kanala izredno dobro. Po sv. maši je p. provincijal po naročilu sv. Očeta podelil vernikom papežev blagoslov. Ljudstvo, katerega se je bilo nabralo na razvalinah do tri tisoč, je bilo opravičeno do solz ginjeno, ko so se po dolgih letih žalosti zopet zbrali okrog milostnega oltarja. Odkriti, le malo pokvarjeni oltar nas je vtrdil v upanju, da pod grobljem počiva še marsikaj ohranjenega, oltarji, tlak, grobnica kardinala Misije itd.

Katoličanje na Švedskem so sicer po številu slabi, pa so si ustanovili svoj dnevnik pod imenom "Credo" (Verujem). Prva številka rečenega lista je izšla v mesecu aprilu t. l. v Stockholmu.

ZAHVALE.

S tem spolnujem svojo obljubo in se javno zahvaljujem Mariji Pomočnici za uslišano prošnjo.

Mihael Kočevar,
Bridgeport, Ohio.

Prav pristočno se zahvaljujem Mariji in sv. Jožefu za uslišano molitev in darujem v ta namen listu Ave Maria \$1.

F. Ponikvar, Chicago, Ill.

Moi otročiči in jaz smo bili zelo bolni. Prosila sem Marijo Pomočnico, da nam naj vrne ljubo zdravje. Uslišana sem bila. Zato se zahvaljujem Mariji Pomočnici, ker nam je vrnila zdravje.

Angela Salkovich, Reitz, Pa.

S zaupanjem sem se bila obrnila k presv. Srcu Jezusovemu in Dev. Mariji. Moja prošnja ni bila zastoj. Javno se zahvalim in priporočam vsakemu, da naj se s zaupanjem obrne za pomoč k Srcu Jezusovemu in Mariji in gotovo bode uslišan, kakor sem bila jaz.

Marija Klulz, Cleveland, O.

RIBNIČANJE

so znani po celem svetu kot verni in dobrasrčni. Veliko jih je tudi naseljenih v Ameriki. Podpisani, ki je živel med dobrimi Ribničani, ve, kako so tudi ponosni na svojo božjo pot Nova Štifta pri Ribnici. Lepa cerkev na prijaznem hriščku vabi potnika, da jo obišče. Še bolj znamenita postane cerkev sedaj, ker jo slika akademični slikar, domačin, frančiškan P. Blaž Farčnik, rodom Ljubljčan, ki se je srečno povrnil iz štiri in pol letnega laškega ujetništva iz Sardinije. V zahvalo za srečno vrnitev je pričel slikati cerkev Marijinega Vnebovzeta pri Novi Štifti. Kakor poročajo od doma, delo letos vrlo dobro napreduje, ker je slikar bolj zdrav kakor je bil tedaj, ko se je povrnil iz ujetništva. Kljub temu, da bo cerkev slikal domači umetnik, bo slikanje zaradi drugega materiala veliko stalo. Oskrbništvo cerkve, ki je izročeno č. P. Ambrožu Remec in še dvema drugima patrom, se obrača s prošnjo do vseh Ribničanov in do vseh za Marijo vnetih Dolenjcev, ki so razkropljeni po širni Ameriki, da po svojih močeh prispevajo za pokritje slikarskih stroškov.

Cerkev pri Novi Štifti rabi tudi nov tabernakelj. Sedanji je preveč starinasti; napravljen je tako, da se sude oltar in monštranca se izpostavlja na navadno desko.

Zaradi tega se norčujejo nekateri domači brezverci, da v Novi Štifti "Bog pleše". — Tak tabernakelj gotovo ni dostojen in nikakor ne bo v kras nanovo poslikani cerkvi. Podpisani, ki je bil sam dalj časa nastavljen kot pater pri Novi Štifti, cenjene brayce prijazno prosi: Kdor želi v ta namen kaj darovati Mariji pri Novi Štifti, naj blagovoli natančno napisati, ali daruje za slikanje cerkve ali za novi tabernakelj in naj pošlje svoj dar na naslov:

Rev. Benvenut Windler, O.F.M.,

1849 West 22nd Street,

Chicago, Ill.

Vsak najmanjši dar se hvaležno sprejme. Nabrana svota se bo vestno poslala v domovino na samostanskega predstojnika v Novi Štifti č. P. Ambroža Remec.

Marija Vnebovzeta pa bodi darovalcem dobrotnica in plačnica!

NAŠ STRIČEK

ALI STE ČITALI?

Dečki, ali ste čitali naš oglas v "Edinosti" tri številke nazaj? Tudi deklice se lahko potegujejo za dar deset dolarjev. Seveda za počitnice morejo samo

dečki delati. Deklice dobe v roke deset dolarjev, ako nabere deset novih naročnikov na "Ave Maria" in "Edinost".

Deset novih naročnikov na Edinost in Ave Maria, to bode lahko delo. Le poskusite!

Burgettstown, Pa. — Dragi striček: Čital sem v Ave Maria veliko dopisov od drugih otrok. To me je razveselilo da želim priti na vaš korner kot drugi. Mi tukaj nimamo katoliško šolo pa želimo jo ustanoviti ako bo mogoče sedaj se moramo zadovoljiti s publicno. Jaz sem star 10 let in sem v 7 razred, jaz sem tudi ministrant v cerkvi našemu duhovniku. Ime mu je Father McCashin. Jaz sem tudi stregel Father Jeronim ki so bili zadnji mesec tukaj. Men se je dopadla slovenska pridiga ko jo nisem še nikoli prej slišal. Prosim oprostite mi ako nisem kaj prav zapisal mogoče da bodem drugič boljše. S Bogom striček.

John Suter.

Dragi Johnie: — Prav dobro si napisal in sem prepričan, ako bodeš pridno čital slovensko, zlasti Ave Maria, boš kmalu znal še boljše. Practice makes perfect. Le še večkrat mi piši in le po še dalje ministriraj v cerkvi. Kako je to lepo od dečka, da ima veselje za to angeljsko službo. Pozdravi mamino in ata.

Tvoj striček.

South Burgettstown, Pa. — Dragi striček: Tudi jaz Mery Laurich bi rada prišla na vaš korner ki berem v Ave Maria da otroci Vas radi imajo jaz sem stara 10 let hodim v public šulo pa vsako nedeljo u Sunday School da se učimo krščanski nauk in vsaki mesec imamo otroci skupaj spoved in sv. obhajilo

pisati pa še dobro ne znam slovensko k mi je pomagala moja sosedka. Drugi-krat bom pa že sama. Good by.

Mary Laurich.

Draga Mary: — Tako je prav, kar sama se vsedi pa mi napiši. Jaz se ne zmenim, če je kaj pomot v pismu. Saj vem, da se ne moreš dobro naučiti slovensko, ko nimate šole. Le pridna bodi.

Tvoj striček.

Bellaire, O. — Dragi striček: Zopet sem se oglasil na Vaš korner. Jas bom šel vsaki mesec k sv. obhajilu za Vas, dragi striček. Jas se prov vesel ko ste dial dopise v Ave Maria de komaj čakamo jas in ata in mama de pride Ave Maria.

Jaz vam imam za poročati da sem videl svetnico, Sv. Pavlino, ko so je pripeljal is Rima v Mt. Carmel v Elm Grove. Je bila stara 17 let. Ker je bila velika slovesnost. In tukaj imamo pobožnost Sv. Antona vsaki torek Kon- na moja pisanja pozdravim vse čitatele na našem kornerju posebno na Vas ljubli striček in ostanem Vaš zvesti

William Avsec.

Dragi Willie: — Me jako veseli, da si se tudi ti oglasil in sporočil tako lepih novic iz Vašega kraja. To je jako lepo od tebe. — Posebno si me pa razveselil s posebno lepo novico, da boš šel vsaki mesec za me k svetemu obhajilu. Tako sem ti hvaležen za ta veliki dar! Bog ti povrni! Dobro, Willie, ker ti veliko za me storiš, se te bom pa tudi vsaki dan pri sveti maši spominjal. Le še kaj piši. Pozdravi tudi mamino in ata.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — St. Lawrences School. Mislil je krasni mesec majnik pri nas smo ga jako lepo obhajali, ker se je nas šolarjev v mnogem številu zbiralo okoli mize Gospodove in po Mariji smo prišli h Jezusu ker mesec juni je posvečen presvetemu srcu Jezusovemu. Kakor smo mesec majnik častili in krasili oltarček matere božje tako bodemo mesec juni posvetili Srcu Jezusovemu. Pre-

jeli bomo vsaki dan tudi v tem mesecu sv. zakramente, da bi Bog uslišal mojo molitev. Prosim Vas, dragi striček, spomnite se mene v molitvi za kar se vam lepo zahvalim in obljubim da bom tudi jaz za vas daroval sv. obhajilo tako zelim da bi se združili vsi katoliški otroci in tako vsi skupaj prišli po Mariji k Jezusu zdaj pa vas lepo pozdravim in vse čitatelje na cornerju in ostanem vas ne pozabni

Joseph Mervar.

Dragi Joseph: — Kako si lepo napisal to pismo. Kaj ne, boys in girls, da je lepo napisano. Glejte, otroci po drugih naselbinah, kako so otroci v Newburghu v Clevelandu pridni, da gredo tudi meseca junija vsaki dan k svetemu obhajilu. Kaj ne, Joseph, da želiš, da bi imel veliko posnemovalcev tudi drugod. Zlasti sedaj med počitnicami, ko imate več časa. Seveda se te bom rad spominjal pri sveti maši, da bode Bog uslišal tvojo prošnjo, za kar ga prosiš.

Tvoj striček.

Valley, Wash. — Dragi striček: — Predno Vam kej več pišem vas lepo pozdravim in se Vam lepo zahvalim za vaš lep present, ki ste ga mi poslali in vam tudi povem de sem šel za majnik za vas k spovedi in k svetemu obhajilu in vam tudi povem de smo imeli procesijo to je bilo 29 maja. Je bilo jako lepo in de imamo počitnice de bom pa zdej doma ata in mami pomagal na farmi je zmiraj dosti dela. Pozdravim vas striček in se kmaljš spet oglasim. S Bogom, Vaš

Frank Tomsha.

Dragi Franki: — Tvojega pisma sem bil jako vesel iz daljne države Washington. Me veseli, da si dober boy. Posebno si me razveselil, ko mi obetaš, da mi boš kmalu zopet pisal in se ti lepo zahvalim za tvoje sv. obhajilo.

Tvoj striček.

La Salle, Ill. — Dragi striček: Pošiljam Vam te pesmi za list Ave Maria če mi Bog da dovčakat boljših časov bom ta čas Vam poslala kakšen darček. Zdej ne morem. Z Bogom

Mary Urbanija.

Dragi Mary: — Je jako lepo, da si te lepe pesmice prepisala. Tudi meni se zelo dopadejo. Toda kaj ne, da ne boš huda, ako jih ne bodeš čitala v Ave Maria. Vidiš, urednik Ave Maria so precej strog gospod in pa natančni. Pravijo, da sme v Ave Maria samo to, kar še nikjer drugje ni bilo tiskano. Vidiš same nove stvari hočejo. Jaz jim pa nikakor nimam pravice ukazovati, ker sem vesel, da mi puste še ta moj kornerček pri miru. Včasih namreč še za ta kotic mal rentacijo. Le piši še več, pa sama kaj napiši in sporoči, kako se imaš.

Tvoj striček.

Telephone: Canal 1614

VSTANOVLJENO 1888.

A. M. KAPSA

Slovenec pripo-
ročam svojo trgo-
vino z železnino.

Poštено blago —
zmerne cene.

2000-2004 Blue Island Ave., Cor. 20th St.
Chicago, Ill

Pridite in prepričajte se!

ZA NOTARSKA DELA

kakor prošnje za dobiti svoje sorodnike
v Ameriko, razne kupne pogodbe, poob-
lastila, zaprisežene izjave in druge ena-
ke listine, se obrnite vedno na svoja ro-
jaka in boste NAJBOLJE postreženi.

Tudi preiskujeva lastninsko pravico
zemljišč tu in v domovini. Posredujeva
tudi v tožbenih zadevah med strankami
tu in v domovini, izdelujeva prevode na
angleški jezik in obratno, tolmačiva na
sodnih in dajeva vsakovrstne navodila.
Cene za delo nizke, informacije zastoj!

Pisma naslavlajte:

J. JERICI & M. ZELEZNIKAR

(SLOVENSKA NOTARJA)

v uradu "Edinost"

1849 West 22nd Street, Chicago, Ill.

SEIZ BROTHERS

Priporoča vsem slovenskim
duhovnikom svojo veliko izbir-
ko nabožnih knjig v vseh je-
zikih, vseh cerkvenih potreb-
ščin, kipov, podob, svetinjic
i. t. d.

Priporoča se tudi vsem slo-
venskim društvom pri nakupu
zastav in društvenih znakov.

21 Barkley Street, New York.

Telefon: 5985 Barkley.

**Katoliški Slovenci zave-
vedajte se svoje dol-
žnosti in podpi-
rajte!**

"KATOL. ČASOPISJE."

ZA VSE LJUDI IN ZA VSE SLUČAJE.

Gotovo je, da imam največje prodajalne in najbolj založene z različnim blagom za
slovenske gospodinje in gospodarje, pa tudi za žene in neveste, ker imam fino pohištvo
in druge potrebne reči.

PRVE SO GOSPODINJE, katere dobijo pri meni najboljše peči, preproge, linoleum, po-
sodo, vozičke, zibe, blazine, omare in drugo.

GOSPODARJI VEDO, da imam raznih barv, železja, ključavnic, cevi za plin, stekla, korita
in drugo vedno v zalogi.

NOČ IN DAN pa imam otvorjen pogrebni zavod z "AMBULANCAMI". — Trije am-
bulančni in bolniški avtomobili so vedno na razpolago, za vsaki čas, za vsako nezgodo
ali bolezen.

Največji pogrebni zavod, v katerem izvršujemo vsa dela v vso zadovoljnost naroda.

Oba telefona noč in dan:

Bell: Rosedale 1881.

O. S. Princeton 1381.

Anton Grdina, Trgovec in pogrebnik
1053 E. 62nd St., Cleveland, O.

S slabim želodcem ni uspeha!

Dr. Orison Swett Marden, sloveči pisatelj pripoveduje: "Možgani do-
be veliko kredita, ki bi ga pravzaprav moral dobiti želodec. In prav ima.
Na tisoče ljudi je na svetu, ki se imajo zahvaliti za svoj uspeh v življen-
ju predvsem dobri prebavi. Kdor ima slab želodec in trpi bolečine, ne
more imeti nikdar popolnega uspeha. Najbolj zanesljivo zdravilo za slab
želodec je:

Zlata kolajna

San Francisco
1915

Veliko darilo

Panama 1916

TRINERJEVO AMERIŠKO ZDRAVILNO GRENKO VINO

Pripravljeno je samo iz grenkih rastlin,
korenin in lubja znane zdravilne vrednosti in
naravnega rdečega vina. Izčisti želodec, odpra-
vi vse snovi iz notranjosti, pospešuje prebavo,
vrne slast, ojači živce in celo telo. Za za-
prtje, slabo prebavo, glavobol, omotico, nervoz-
nost, pomanjkanje energije, splošno omemog-
lost, i. t. d.

Trinerjeva Angelika Grenka Tonika

je splošno odvajalno in zelo okusno sredstvo proti slabostim telesnega vstroja,

TRINERJEV LINIMENT

je izvrstvo zdravilo, zelo močno, toraj uporabno za zunanja zdravila.
Oprostilo te bo revmatizma in trganja. Ako so tvoji udje otrpli, ali imaš
bolečine v hrbtu, ali si kak ud pretegnil ali zvil, za otekline itd., ako si s
njim namažeš utrujene mišice ali noge potem, ko si se skopal, boš začu-
den čutil blagodejen vpliv.

TRINERJEV ANTIPUTRIN je najboljši čistilec za zunanjo upo-
rabo: Grgranje, izpiranje ust, čiščenje ran, odp. i. t. d.

V vseh lekarnah.

JOSEPH TRINER COMPANY

1333-1343 S. Ashland Ave, Chicago Ill

